

Η Ξηδίκησις τοῦ ΣΕΪΤΑΝ

Νίκη καὶ Κατερίνα

Η ΑΓΩΝΙΑ τοῦ Γι
τοῦ «Κεραυνοῦ» καὶ τοῦ
Σπίθα εἶναι μεγάλη. Τὰ μέ-
τωπά τους εἶναι ἰδρωμένα
καὶ τὰ πρόσωπά τους χλω-
μά. Δὲν χωράει καμιὰ ἀμ-
φοβλία πιά. Κοντεύει νὰ ξη-
μερώσῃ καὶ ἡ Νίκη, τὸ Κορί-
τσι: - Φάντασμα, ἡ Κατερίνα,
ἡ μικρὴ καὶ ὁμορφὴ κόρη τοῦ
«Κεραυνοῦ», δὲν ἔχει φανὴ ἀ-
κόμα! (*) Ἐπομένως, ἢ ἔχει
σκοτωθῇ ἢ ἔχει πέσει στὰ χέ-
ρια τῶν Γερμανῶν.

Ὁ Κεραυνὸς κρατᾷ τὸ
κεφάλι: τῆς κούκλας μετὰ τὰ χα

(*) Διάδοσε τὸ προηγούμενο
τεύχος, τὸ 30, ποὺ ἔχει τὸν τί-
τλο: «Ἡ Μυστηριώδης Ἑλληνο-
πρόβη».

ρακτηριστικά της κόρης του, πού η Κατερίνα χρησιμοποιούσε για να τους ξεγελάει όταν δρούσε ως Νίκη - Φάντασμα, και δάκρυα κυλούν από τα μάτια του.

— Δέν έχω καμμιὰ ἐλπίδα πιά!, μουρμουρίζει μετὰ τὴ φωνὴ σπασμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ἡ κορούλα μου ἔχει πέσει στὰ νύχια τῶν δημίων! Ἡ Κατερίνα...

Ὁ Γιώργος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο ξαφνικὰ ψιθυρίζοντας:

— Σσστ! Κάποιος εἶναι στὸν κήπο!

Μετὰ μιὰ γοργὴ κίνησι γυρίζει τὸ διακόπτη, βυθίζοντας τὸ δωμάτιο στὸ σκοτάδι.

Τρέχει στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω. Μετὰ δυσκολία συγκρατεῖ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Μιὰ γαλάζια σιλουέττα γλυστράει ἀθόρυβα ἀνάμεσα στὰ δέντρα, μέσα στὸ γκρίζο μισοσκόταδο τῆς νύχτης.

Εἶναι ἓνα κορίτσι ντυμένο ἀλλόκοτα. Φορεῖ μιὰ γαλάζια φόρμα μετὰ μπλε ζώνη καὶ μιὰ μικροσκοπικὴ γαλανόλευκὴ ἑλληνικὴ σημαϊούλα σκεπάζει τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου της σὰν ἓνα εἶδος μάσκας!

Εἶναι ἡ Νίκη, τὸ Κορίτσι - Φάντασμα, ἡ ἡρώϊκὴ καὶ μυστηριώδης Ἑλληνοπούλα πού μάχεται στὸ πλευρὸ τοῦ Γιώργου, τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς

Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος!

Εἶναι ἡ Κατερίνα, ἡ μικρὴ κόρη τοῦ «Κεραυνοῦ», ἡ ἀγαπημένη τοῦ Γιώργου!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα γυρίζει γοργά. Σπρώχνει τοὺς δυὸ φίλους του στὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ἀρπάζει τὸ κεφάλι τῆς κούκλας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ σαστισμένου «Κεραυνοῦ» τρέχει στὸ κρεβάτι, τὸ τοποθετεῖ ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται σὰν νὰ κοιμάται ἡ ἴδια ἡ Κατερίνα καὶ γυρίζει κοντὰ στοὺς φίλους του.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ «Κεραυνός».

— Σσστ!, κάνει ὁ Γιώργος. Τώρα θὰ δῆς!

Περνοὺν μερικὲς στιγμὲς.

Ξαφνικὰ, ἓνας ἱσκιὸς προβάλλει στὸ ἀνοιγμά τοῦ παραθύρου καὶ γλυστράει μέσα στὸ δωμάτιο.

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα, ὁ ἱσκιὸς μένει ἀκίνητος. Ἐπειτα, προχωρεῖ πρὸς τὸν ἡλεκτρικὸ διακόπτη καὶ τὸν γυρίζει.

Τὸ δωμάτιο πλημμυρίζει ἀπὸ φῶς.

Ὁ «Κεραυνός» ἀντιγροκλεῖναι τὰ μάτια του θαμπωμένος καὶ κατὰπληκτος. Μπροστὰ τους, μετὰ τὴν πλῆθη γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος τους, στέκεται ἡ Νίκη, τὸ Κορίτσι - Φάντασμα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ κόρη!

Χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ποιοὶ στέκονται πίσω της, ἡ Νίκη σηκώνει τὰ χέρια της καὶ

βγάζει τη μάσκα από το πρόσωπό της.

“Επειτα, κινείται προς το κρεβάτι, για να πάρη το κεφάλι της κούκλας, που τα χαρακτηριστικά του είναι όμοια με τα δικά της.

Ξαφνικά, μαρμαρώνει με το αίμα παγωμένο στις φλέδες της.

Μιά φωνή λέει πίσω της.

— Είναι περιττό, Κατερίνα! Μάθαμε το μυστικό σου.

Και μιὰ άλλη φωνή, ή φωνή του Σπίθα προσθέτει:

— Σας γνωρίσαμε! Σας γνωρίσαμε!

Η Νίκη γυρίζει και αντικρύζει τον πατέρα της, το Γιώργο και το Σπίθα ξεκαρδισμένους στα γέλια.

Το πρόσωπό της γίνεται κατακόκκινο.

Ο «Κεραυνός» τρέχει κοντά της, την αγκαλιάζει και τη φιλάει στα μάγουλα.

— Κορούλα μου!, μουρμουρίζει. Πόσο ευτυχισμένος είμαι που γύρισες ζωντανή! Πόσο πόνεσε ή καρδιά μου όταν έμαθα πως έσύ ήσουν ή Νίκη και δέν επέστρεφες, ένώ περνούσαν οι ώρες! Πέταξε τώρα αυτά τα ρούχα, Κατερίνα! Η Νίκη, το Κορίτσι - Φάντασμα, δέν υπάρχει πιά. Τελείωσε ή δράσι της! Θά...

Η Κατερίνα τραβιέται προς τα πίσω με τα φρύδια της ζαρωμένα και με το πρόσωπό της γεμάτο αποφασιστικότητα.

— Πατέρα!, λέει αυστηρά. Δέν πρέπει να το λέτε έσεις αυτό! Είμαι Έλληνοπούλα και έχω καθήκον να βοηθήσω τη σκλαβωμένη πατρίδα μου να έλευθερωθής! “Αλλωστε, έσεις ό ίδιος μου δώσατε το παράδειγμα με τον αδιάκοπο πόλεμο που διεξάγετε έναντίον των έχθρών μας! “Αν θελήσετε να με έμποδίσετε να συνεχίσω τη δράσι μου ως Νίκη, Κορίτσι - Φάντασμα, θα άνταγκαστώ να παρακούσω στις διαταγές σας, για πρώτη φορά στη ζωή μου!

Ο «Κεραυνός» κυττάζει την κόρη του με θαυμασμό.

— Πολύ καλά, Κατερίνα!, λέει κουνώντας το κεφάλι του. Δέν μπορώ να σου άρνηθώ το δικαίωμα να πολεμήσης για την πατρίδα σου, όσο κι αν αυτό ματώνει την καρδιά μου.

Ένας παράξενος θόρυβος τον διακόπτει. Ένας ήχος, που μοιάζει με κάρρα που περνούν από έναν άνώμαλο δρόμο.

Γυρίζει. Είναι ό Σπίθας, ό αδιάκοπα πεινασμένος σύντροφος του Παιδιού - Φάντασμα, που έχει ξαναβρή την όρεξή του. Έχει άρπάξει τη γαλέττα, που είχε πετάξει χάμω από τη λύπη του για την έξαφάνισι της Κατερίνας, και την καταβροχθίζει άχόρταγα, άφήνοντας σιγανά γρυλίσματα άγριμιού!

— “Αχ!, κάνει κάθε τόσο. Πόσο μου άνοίγουν την όρεξη οι... συγκινήσεις!

«Θά... λιποθυμήσω»!

Κ ΑΘΙΣΜΕΝΟΙ γύρω από ένα τραπέζι, οί τέσσερις ήρωές μας συζητούν με πρόσωπα σοβαρά. Ο Γιώργος έχει ένα χαρτί μπροστά του.

— Το μήνυμα του Συμμαχικού Στρατηγείου, λέει, μιλάει για μιὰ περίεργη πληροφορία, που προέρχεται από τους καλύτερους συμμάχους πράκτορες. Σύμφωνα με τὴν πληροφορία αὐτή, ὁ Σεϊτάν Ἀλαιμάν ἢ Φρουλάιν «Χ» καὶ

ὁ γίγαντας Χούμπερτ ἔφυγαν ξαφνικὰ γιὰ τὴ Γερμανία, ἔπεται ἀπὸ διαταγὴ τοῦ Χίτλερ. Κλείδωσαν τὸ σπίτι ὅπου ἔμεναν, πῆγαν στὸ ἀεροδρόμιο καὶ ξεκίνησαν μ' ἑνὰ πολεμικὸ γερμανικὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Βερολῖνο!

— Δὲν ἀναφέρει τὸ μήνυμα τοὺς λόγους ποὺ ἔκαναν τὸ Χίτλερ νὰ τοὺς καλέσῃ στὴ Γερμανία; ρωτᾷ ἡ Κατερίνα.

— «Οχι!», ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Κι' αὐτὸ εἶναι ὑποπτο. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐφύγαν γιὰ τὴ Γερμανία ἐπίτη-

— Ψηλά τὰ χέρια, ἀγαπητοί μου! Πέσατε σὲ παγίδα!

‘Ο Χούμπερτ σηκώνει τὸ σφυρὶ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ Σπίθα!

δες γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε καὶ νὰ μᾶς παρασύρουν σὲ καμμιά παγίδα! Πάντως, αὐτὸ μᾶς δίνει μιὰ μοναδική εὐκαιρία: νὰ ἐρευνήσουμε τὸ σπίτι τους! Ἴσως βροῦμε πράγματα πολὺ χρήσιμα στὸν ἀγῶνα μας ἐναντίον τῶν Γερμανῶν!

— Μά... δὲν ξέρουμε ποῦ εἶναι τὸ σπίτι τους!, λέει ὁ «Κεραυνός».

— Τὸ μήνυμα τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγεῖου λέει: ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ βρίσκεται στὸ Παγκράτι, κοντὰ στὴν πλα-

τεῖα Πλαστήρα. Εἶναι ἓνα μεγάλο μοναχικὸ σπίτι μὲ μεγάλο κήπο, ὅπως ὅλα τὰ σπίτια ὅπου ἔχουν μείνει ὡς τώρα οἱ πράκτορες τοῦ Χίτλερ!

— Ἐμπρὸς λοιπόν!, λέει ὁ Σπίθα. Πᾶμε νὰ κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψι!

Καὶ προσθέτει πιὸ σιγανά:

— Δὲν φαντάζομαι νὰ πήραν μαζί τους καὶ τὰ τρόφιμα τῆς κουζίνας!

Εἶναι προχωρημένη ἡ νύχτα. Ἐνα αὐτοκίνητο διασχίζει γοργὰ τοὺς δρόμους τῆς

Καλλιθέας, φτάνει στο Κουκάκι, στρίβει δεξιά προς τὸ Νέο Κόσμο κι' ἀπὸ ἐκεῖ κἀνώντας ἕνα μεγάλο κύκλο προχωρεῖ πρὸς τὸ Παγκράτι ἀπὸ ἀπόμερους δρόμους, γιὰ νὰ μὴ συναντήσι καμμιά γερμανικὴ περίπολο.

Λίγο ἀργότερα, σταματάει μέσα σ' ἕνα σκοτεινὸ δεντρόφυτο δρομάκο.

Ὁ Γιώργος, ἡ Νίκη καὶ ὁ Σπίθας πηδοῦν ἔξω. Ὁ «Κεραινὸς» μένει στὸ αὐτοκίνητο, ἔτοιμος νὰ ξεκινήσῃ σὲ περίπτωση ἀνάγκης.

Τὰ τρία Ἑλληνόπουλα στρίβουν τῇ γωνία καὶ προχωροῦν πρὸς ἕνα μεγάλο σπίτι, τριγυρισμένο ἀπὸ πυκνοφυτεμένο κήπο.

Τὸ σπίτι εἶναι κατασκοτεινὸ. Ἡ μεγάλη αὐλόπορτά του εἶναι κλεισμένη καὶ κλειδωμένη.

— Δὲν πρέπει νὰ μπούμε ἀπὸ τὴν πόρτα, λέει τὸ Παῖδι - Φάντασμα. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι συνδεδεμένη με κουδούνια συναγερμοῦ, ποὺ ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῦν ὅταν ἀνοίξῃ ἡ πόρτα! Θὰ μπούμε ἀπὸ τὸν τοῖχο!

Ξετυλίγει ἀπὸ τῇ μέσῃ του ἕνα μακρὸ, λεπτὸ καὶ γερὸ σκοινὶ μὲ ἕνα σιδερένιο γάντζο στὴν ἄκρη. Στριφογυρίζει τὸ γάντζο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει ψηλά.

Σὰν ἕνα τεράστιο φίδι, τὸ σκοινὶ ἀνυψώνεται καὶ ὁ γάντζος ἀγκιστρώνεται πάνω στὴ ράχη τοῦ τοῖχου.

Μὲ θαυμαστὴ ἐπιδεξιότητα

τὰ Ἑλληνόπουλα σκαρφαλώνουν ἐπάνω τὸνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο κι' ἔπειτα, ρίχνουν τὸ σκοινὶ πρὸς τὸ μέσα μέρος τοῦ τοῖχου καὶ γλυστροῦν κάτω.

Βρίσκονται τώρα μέσα στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν τρομερῶν πρακτόρων τοῦ Χίτλερ.

Προχωροῦν ἀθόρυβα σὰν φαντάσματα καὶ μόνο ὁ Σπίθας ἀναστενάζει πότε - πότε φέρνοντας στὸ νοῦ του τὰ φηγητὰ ποὺ τὸν περιμένουν στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ.

Φτάνουν στὴν πίσω πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Γιώργος βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα παράξενο, μικρὸ ἐργαλεῖο. Εἶναι ἕνα ἀντικλεῖδι, ποὺ ἀνοίγει ὅλες τὶς πόρτες μὲ τὸ ὁποῖο τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο ἔχει ἐφοδιάσει ὅλους τοὺς πράκτορές του ποὺ δροῦν στὴν Ἑλλάδα!

— Θ' ἀνοίξω τὴν πόρτα, λέει τὸ Παῖδι - Φάντασμα. Ἄν ἀντηχήσουν κουδούνια συναγερμοῦ, θὰ τρέξετε ἐμπρὸς στὸν τοῖχο, θὰ σκαρφαλώσετε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ σκοινιοῦ καὶ θὰ μπῆτε στὸ αὐτοκίνητο. Ἐγὼ θὰ σὰς ἀκολουθήσω.

Ἀκουμπάει τὸ ἀντικλεῖδι στὴν κλειδαριὰ καὶ πιέζει ἕνα κουμπί. Ἡ κλειδαριὰ ὑποχωρεῖ καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει. Κανένα κουδούνισμα δὲν ταραξάει τὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας.

Μπαίνουν μέσα. Ὁ Γιώργος βγάζει ἕνα ἠλεκτρικὸ φαναράκι ἀπὸ μιὰ τσέπη του καὶ τὸ ἀνάβει.

“Ένα βογγητό ξεπηδάει από το στήθος του Σπίθα.

Βρίσκονται μέσα στην κουζίνα του σπιτιού.

— Μανούλα μου!, μουγυρίζει. Θά... λιποθυμήσω!

Τρέχει στο ψυγείο, το άνοιγεί και παραλίγο να λιποθυμήσει στην πραγματικότητα από τη συγκίνηση.

Το ψυγείο είναι γεμάτο τρόφιμα! Φρούτα, ψωμιά, τυριά και ψητό κρέας!

— Μανούλα μου!, κάνει πάλι το άδικο πεινασμένο παιδί. Καί ρίχνεται στο φαί.

“Η μυστηριώδης έξαφάνισις

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ κουνάζει με οίκτο το κεφάλι του. Ξέρει ότι καμμιά δύναμι στον κόσμο δεν μπορεί να αποσπάζει τον καθυστερημένο στο μυαλό και άχόρταγο σύντροφό του από ένα ψυγείο γεμάτο τρόφιμα.

— Νίκη, λέει στην Έλληνοπούλα, ἄς προχωρήσουμε στη δουλειά μας. Θά έρευνήσουμε με προσοχή όλόκληρο τὸ σπίτι, δωμάτιο στὸ δωμάτιο καὶ σπιθαμὴ στὴ σπιθα-

μή! Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι κρυμμένος κάπου ἐδῶ μέσα κανένας κατάλογος μὲ ὀνόματα Γερμανῶν πρακτόρων. Ἐσὺ θὰ ψάξεις τὸ κάτω κάτωμα κι' ἐγὼ τὸ ἐπάνω. Ἐχεις φανάρι, δὲν εἶν' ἔτσι; Δὲν πρέπει νὰ ἀνάψουμε φῶς. Εὐτυχῶς, τὸ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο, πού... λεηλατεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Σπίθας, ἔχει στὸ ἐσωτερικὸ του ἓνα μικρὸ ἠλεκτρικὸ γλόμπο, πού ρίχνει ἀρκετὸ φῶς. Ἀλλοιῶς, ὁ Σπίθας θὰ ἀναβε το φῶς τῆς κουζίνας. Ἐμπρός!

Ὁ Γιώργος συρτώνει ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τῆς κουζίνας καὶ προχωρεῖ μέσα σ' ἓνα διάδρομο. Βρίσκει τὴ σκάλα καὶ ἀνεβαίνει στὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου ἀρχίζει νὰ ψάχνει τὰ δωμάτια ἓνα - ἓνα, μὲ προσοχή, ἐρευνώντας ὅλα τὰ ἑπιπλά καὶ ἀνασηκώνοντας ἀκόμα καὶ τὰ χαλιά!

Κάτω, ἡ Νίκη, τὸ Κορίτσι - Φάντασμα, κάνει τὴν ἴδια δουλειά. Μὲ τὸ φανάρι στὸ χέρι γλυστράει ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο. Ἀνοίγει συρτάρια καὶ ντουλάπια, ξεκρεμάει κάδρα, ἀνασηκώνει χαλιά καὶ στρώματα, ἀναποδογυρίζει βάζα.

Βρίσκεται τώρα στὸ σαλόνι. Εἶναι ἓνα μεγάλο δωμάτιο, μ' ἓνα ὠραῖο μαρμάρينو τζάκι καὶ ἀκριβὰ ἑπιπλά.

Ξαφνικά, καθὼς εἶναι σκυμμένη πάνω σ' ἓνα κομψὸ γραφεῖο καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνοίξη ἓνα συρτάρι, μιά μεγάλη πλάκα τοῦ τζακιοῦ μετακινεῖται ἀθόρυβα.

Ένα μεγάλο σκοτεινό άνοιγμα σχηματίζεται στον τοίχο.

Από το άνοιγμα αυτό προβάλλει ανάλαφρα μια μορφή πιο μαύρη κι' από το σκοτάδι. Μια σιλουέττα με μαύρη εφαρμοστή φόρμα, με κουκούλα στο κεφάλι και με ένα κόκκινο άγκυλωτό σταυρό κεντημένο στο στήθος!

Είναι ο Σεϊτάν Άλαμάν, ο τρομερός σαμποτέρ του Χίτλερ, ο φοβερότερος εχθρός της Ελλάδας!

Ο Γερμανός κάνει δυο άθόρυβα βήματα, στέκεται πίσω από τη Νίκη και σηκώνει

ψηλά τα χέρια του με την παλάμη τεντωμένη. Το χέρι κατεβαίνει με όρμη και η κόψη της παλάμης χτυπάει την Έλληνοπούλα πάνω στο στήθος!

Το φανός πέφτει από το χέρι της Νίκης, κυλάει χάμω και σβήνει. Πριν το κορμί της Έλληνοπούλας σωριαστεί στο πάτωμα, ο Σεϊτάν Άλαμάν την αρπάζει και την ξαπλώνει σ' ένα ντιβάνι. Βγάζει ένα σκοινί από την τσέπη του και την δένει. Έπειτα, την φιμώνει μ' ένα μαντήλι.

Την φορτώνεται στον ώμο

Δυο Κορίτσια-Φάντασμα και δυο Παιδιά-Φάντασμα αντικρύζονται

— 'Η σειρά σου τώρα. Σεϊτάν 'Αλαμάν! λέει ο Σπίθας.

του και προχωρεί προς το τζάκι.

'Η Νίκη συνέρχεται. 'Ανοίγει τὰ μάτια της και στο μισοσκόταδο, στο άμυδρό φῶς που έρχεται από την κουζίνα από το ψυγείο του Σπίθα, διακρίνει τον Σεϊτάν 'Αλαμάν.

'Ενα παγερό ρίγος άνεδοκατεβαίνει στη σπονδυλική της στήλη. 'Ωστε οι πράκτορες του Χίτλερ δέν έχουν πάει στη Γερμανία! Είναι στην 'Αθήνα, μέσα στο σπίτι αυτό!

«'Ο Γ'ώργος!, σκέπτεται ή 'Ελληνοπούλα. Θα τον αϊχμαλωτίσουν κι' αυτόν! Θεέ μου!»

'Ο Σεϊτάν 'Αλαμάν χάνεται μέσα στο σκοτεινό άνοιγμα του τοίχου. 'Η μαρμαρίνη πλάκα ξαναγυρίζει στη θέση της.

Το δωμάτιο είναι τώρα πάλι όπως πριν. 'Ενα σκοτεινό σαλόνι με άκριβά έπιπλα και μαρμαρίνο τζάκι.

'Ολόκληρο το σπίτι είναι βυθισμένο στη σιωπή. Δέν άκούγεται παρά μόνο ό ρυθμικός θόρυβος, που κάνουν τὰ σαρόνια του Σπίθα καθώς το πεινασμένο παιδί καταβροχθίζει άχόρταγα τὰ τρόφιμα του ψυγείου...

Ἡ μουσικὴ
Δίοδος

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα. Μολονότι ἡ ἔρευνα ἔχει κρατήσῃ περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὥρες δὲν εἶχε ἀνακαλύψει τίποτα, στὰ δωμάτια καὶ στὰ ἐπιπλά τοῦ ἐπάνω πατώματος.

«Τὶ νὰ ἔκανε ἄραγε ἡ Κατερίνα; σκέπτεται. Βρῆκε τίποτα;»

Σταματᾷ στὸ διαδρόμο τοῦ κάτω πατώματος καὶ στήει τὸ αὐτί του. Δὲν ἀκούει τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μᾶσημα τοῦ Σπίθα.

— Νίκη!, ψιθυρίζει.

Δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι.

—Νίκη!, λέει πὶο δυνατά.

Πάλι καμμιά ἀπάντησι.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ζαρώνει τὰ φρύδια του. Γιατὶ δὲν ἀπαντᾷ ἡ Κατερίνα; Τὶ συμβαίνει; Ποῦ εἶναι;

Ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπᾷ γοργὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία ὁ Γιώργος ἀνάβει τὸ φανάρι του καὶ κάνει γοργὰ τὸ γύρο ὅλων τῶν δωματίων. Ἡ Κατερίνα δὲν εἶναι πουθενά!

Μήπως βγῆκε στὸν κῆπο;

Ἐξετάζει ὅλα τὰ παράθυρα. Εἶναι κλειστὰ ἀπὸ μέσα. Κλειστὲς εἶναι κι' οἱ δυὸ πόρτες μὲ σύρτη ἀπὸ μέσα!

— Περίεργο!, μουρμουρίζει τὸ Παιδί - Φάντασμα. Πολὺ περίεργο! Ἡ Κατερίνα δὲν μπορεῖ νὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπῆτι ἀφοῦ καὶ οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα εἶναι κλεισμένα ἀπὸ μέσα; Τὶ ἔγινε λοιπόν; Πηγαίνει στὴν κουζίνα καὶ ρωτᾷ:

—Σπίθα, εἶδες τὴν Κατερίνα;

Τὸ ἀχόρταγο παιδί σηκώνει τὸ κεφάλι του ἀπὸ ἓνα κομμάτι ψητὸ κρέας καὶ λέει χαζά:

— Τὴν Κατερίνα; Ὁχι! Εἶδα μόνο τή... Νίκη!

—Τὴν εἶδες; λέει μὲ ἀγωνία ὁ Γιώργος. Ποῦ πῆγε; Πότε τὴν εἶδες;

—Τὴν εἶδα ὅταν... μπήκαμε ὅλοι μαζί στὸ σπῆτι!, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας νευρῶς. Μερικὲς φορές, Γιώργο κάνας πολὺ ἀνόητες ἐρωτήσεις!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα σφίγει τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ὑπομονή του καὶ χτυπήσῃ τὸν καθυστερημένο στὸ μυαλὸ φίλο του.

Γυρίζει πίσω καὶ γεμάτος ἀνησυχία καὶ ἀπορία, ἀρχίζει νὰ ἐρευνᾷ ἓνα-ἓνα τὰ δωμάτια μὲ τὸ φαναράκι του.

Στὸ σαλόνι σταματᾷ μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

Πάνω στὸ χαλὶ κοντὰ στὸν τοῖχο, εἶναι πεσμένο τὸ φαναράκι τῆς Νίκης!

Κάτι συνέβη στὴν ἀγαπη-

μένη του! Κάτι πολύ σοβαρό. Αν η Κατερίνα έβγαине έξω και με κάποιο άγνωστο για το Γιώργο τρόπο από το σπίτι, δε θα άφηνε πίσω το φαναράκι της. Έπομένως κάποιος ή κάποιοι άπήγαγαν τη Νίκη! Πώς όμως; Και πού την έκρυψαν;

Το Παιδί - Φάντασμα πηγαίνει κοντά στον τοίχο και σκύβει για να πάρη το φαναράκι της Νίκης.

Την ίδια στιγμή, ή πλάκα του τζακιού μετατοπίζεται πάλι αθόρυβα και το σκοτεινό άνοιγμα σχηματίζεται πάλι.

Ο μαύρος ίσκιος του Σεϊτάν Άλαμάν βγαίνει από το άνοιγμα.

Κάνει μερικά ανάλαφρα βήματα, στέκεται πίσω από το σκυμμένο Γιώργο και σηκώνει το χέρι του με την παλάμη άνοιχτή και τεντωμένη.

Κάτι, σαν ένα έυστικτο, προειδοποιεί το Παιδί - Φάντασμα. Με μια ταχύτατη κίνηση, παρατάει το φαναράκι του, που πέφτει χάμω και σβήνει άμέσως, και στριφογυρίζει.

Αρπάζει το ύψωμένο χέρι του Σεϊτάν Άλαμάν και, με έκπληκτική έπιδειξιότητα έφαρμόζει μια λαθή Ιαπωνικής πάλης. Το κορμί του δολοφονικού και ύπουλου σαμποτέρ του Χίτλερ χάνει την έπαφή του με το έδαφος διαγράφει στον άέρα ένα ήμικύκλιο και πέφτει με βρόντο χάμω, κοντά στο τζάκι.

Με άπόλυτη ψυχραιμία το

Παιδί - Φάντασμα τραβάει το πιστόλι του, κάνει δυο πλάγια βήματα και στέκεται μπροστά στην άνοιχτή πόρτα του δωματίου.

Στρέφει το πιστόλι προς το μέρος του τζακιού λέγοντας:

— Άκίνητος και ψηλά τα χέρια, άλλοιώς πυροβολώ!

Δέν παίρνει καμμιά άπάντησι.

Σηκώνει το άριστερό του χέρι, ψάχνει πασπατευτά βρίσκει το διακόπτη και τον γυρίζει.

Το δωμάτιο πλημμυρίζει άπό φώς. Καί... είναι άδειο!

Δέν υπάρχει κανένας εκεί μέσα!

«Τι έγινε ο Σεϊτάν Άλαμάν; σκέπτεται κατάπληκτος ο Γιώργος. Στεκόμουν στη μόνη πόρτα του δωματίου. Έπομένως δέν έφυγε από εκεί! Και δέν έφυγε από τα δυο παράθυρα που υπάρχουν στο σαλόνι αυτό, γιατί είναι κλεισμένα από μέσα! Πώς έφυγε λοιπόν; Πρέπει να υπάρχει κάποια μυστική δίοδος! Καί, σίγουρα από τη δίοδο αυτή άπήγαγαν τη Κατερίνα!»

Το μυαλό του Παιδιού-Φάντασμα λειτουργεί γοργά.

Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Η Κατερίνα είναι στα χέρια του Σεϊτάν Άλαμάν και της Φρουλαίν «Χ»! Αυτό είναι άναμφισβήτητο! Άναμφισβήτητο είναι έπίσης το γεγονός ότι μέσα στο δωμάτιο αυτό υπάρχει μια μυστική δίοδος. Για να σώση την Κατερίνα έ

Γιώργος πρέπει να βρή τη δι-
οδο αυτή. Θα προλάβει όμως;

Στιγμές αγωνίας

ΕΙΝΑΙ βέβαιος ό-
τι οι πράκτορες
του Χίτλερ άφου άπέτυχαν
να αϊχμαλωτίσουν και τόν Γι-
ώργο, θά είδοποιήσουν τή γε-
ωανική άστυνομία νάρθη να
κυκλώση τόν σπίτι και να πιά-
ση τόν Παιδί - Φάντασμα σί-
γουροι ότι τόν Έλληνόπουλο
θά θελήση να μείνη στο σπίτι
γιά να σώση τήν άγαπημέ-
νη του.

Τόν Παιδί - Φάντασμα κινεί-
ται γοργά. Βγάζει ένα σημει-
ωματάριο κι' ένα μολύδι και
γράφει:

«Κεραυνέ,

Ή Κατερίνα έπρεπε στα χέ-
ρια των Γερμανών αλλά πρέ-
πει να βρίσκει κάπου μέσα
στο σπίτι αυτό. Θα μείνω γιά
να προσπαθήσω να τήν σώ-
σω. Έσύ με τόν Σπίθα γύρισε
πίσω στο σπίτι μας και περι-
μένετέ με εκεί γιατί από
στιγμή σε στιγμή θα φτάση
ή γερμανική άστυνομία! Κά-
νε κουράγιο και έχε έμπιστο-
σύνη σε μένα! Ή θα φέρω

πίσω τήν Κατερίνα ζωντανή
ή θα πεθάνω!

Παιδί - Φάντασμα»

Τρέχει στην κουζίνα και δί-
νει τόν σημείωμα στο Σπίθα.

— Πήγαμε άμέσως να
βρής τόν «Κεραυνό» και να
του τόν δώσης!, διατάζει.

— Έ; κάνει ό Σπίθας με
τό στόμα μπουκωμένο από
κρέας, τυρί και ψωμί. Δεν τόν
κουνάω από δω! Άφησε τίς
κατεργαριές Γιώργο! Θέλεις
να με δώξης γιά να... φας έ-
σύ τά νόστιμα αυτά πράγμα-
τα και να με αφήσης να πεθά-
νω τής πείνας! Δέ με πιάνεις
κορόιδο έμένα!

— Σπίθα!, φωνάζει ό Γι-
ώργος. Ή Κατερίνα έπρεπε
στα χέρια του Σείταν Άλα-
μάν! Άν δέν κάνης ό,τι σου
λέω, θα τήν σκοτώσουν!

Ό Σπίθας άνασηκώνεται
άνοιγοκλείνοντας σαστισμένα
τά μάτια του.

— Σο... σοβαρολογείς;

— Ναί! Πήγαμε άμέσως
στον «Κεραυνό»!

— Μανούλα μου!

Ό Σπίθας χάνει κάθε όρε-
ξη γιά φαί.

Αρπάζει τόν σημείωμα από
τό χέρι του Γιώργου, τρέχει
στην πόρτα, τήν ξεκλειδώνει
και βγαίνει έξω τρέχοντας.
Φτάνει στον τοίχο του κήπου
σκαρφαλώνει στο σκονί και
πηδάει έξω.

Λίγες στιγμές άργότερα,
βρίσκει κοντά στον «Κεραυ-
νό».

Δάκρυα κυλούν από τά μά-
τια του δυστυχισμένου πατέ-
ρα όταν διαβάει τόν σημείω-

μα του Γιώργου.

Οί γροθιές του σφίγγονται σπασμωδικά.

—Θά πάω κι' ἐγώ ἐκεῖ! Πρέπει νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὴν κορούλα μου! Θεέ μου! Γιατὶ νά...

Σωπαίνει. Ἡ σιωπηλὴ αὐγὴ γεμίζει θορύβους. Γερμανικὰ αὐτοκίνητα προσβάλλουν ἀπὸ κάθε δρόμο καὶ κυκλῶν τοῦ τὸ σπίτι ὅπου βρίσκεται ὁ Γιώργος.

—Εἶναι ἀργὰ πιά!, μур-μουρίζει ὁ «Κεραυνὸς». Ἔπασαν κι' οἱ δυὸ στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν! Δὲν πρέπει νὰ πιαστώ κι' ἐγώ. Πρέπει νὰ μείνω ἐλεύθερος γιὰ νὰ δοκιμάσω νὰ τοὺς ἐλευθερώσω ἢ, ἂν τοὺς σκοτώσουν, νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς Γερμανοὺς γιὰ τὸ θάνατό τους!

Γυρίζει στὸ Σπίθα, μὰ τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλό παὶ δι τρέχει κιόλας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τῶν Γερμανῶν πρακτόρων!

Ὁ «Κεραυνὸς» δὲν πρέπει νὰ καθυστερήσῃ ἄλλο. Πρέπει νὰ φύγῃ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ μέλη τῆς πατριωτικῆς ὀργανώσεώς του νὰ εἶναι σὲ ἐπιφυλακῇ, ἔτοιμοι νὰ δράσουν μόλις χρειαστῇ!

Πηδάει στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἀπομακρύνεται γοργά.

Στὸ μεταξὺ ὁ Σπίθας προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι ὅπου εἶναι ὁ Γιώργος. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κατακόκκινο ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ χειρονομεῖ ζωηρά.

—Θὰ τοὺς τσακίσω!, γρυλίζει. Θὰ τοὺς διαλύσω! Πίσω, παλιογερμαναράδες!

Ὅταν ὁ Σπίθας θυμῶναι τίποτα δὲν τὸν συγκρατεῖ! Τίποτα, ἐκτὸς ἀπό... τὸ φαῖ.

Πραγματικά, καθὼς πλησιάζει στὸ σπίτι, ποὺ ἔχουν ζῶσει οἱ Γερμανοί, σταματᾷ. Τὰ ρουθούνια τοῦ ἀνοιγοκλείνουν. Τὰ μάτια τοῦ σπιθίζουν.

—Μανούλα μου!, μур-μουρίζει. Κάπου ἐδῶ κοντὰ ὑπάρχουν... βερύκκοκα!

Κυττάζει γύρω καὶ βλέπει μέσα στὸν κήπο ἐνὸς σπιτιοῦ δίπλα στὸ σπίτι ὅπου βρισκεται ὁ Γιώργος μερικὲς βερύκοκκιες γεμάτες καρπούς!

—Μανούλα μου! μур-μουρίζει πάλι μὲ δέος.

Ξεχνᾷ τὰ πάντα. Φεύγει ἀπὸ τὸ καθυστερημένο μυαλό του κι' ὁ Γιώργος κι' ἡ Κατερίνα κι' οἱ Γερμανοί.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, στρίβει δεξιὰ, πλησιάζει στὰ κάγκελα τοῦ κήπου μὲ τὶς βερύκοκκιες, σκαφαλώνει πηδάει μέσα, διαλέγει τὸ πιὸ πλούσιο δέντρο, ἀνεβαίνει ἐπάνω του καὶ ἀρχίζει νὰ καταδροχθῇ μὲ ἀπληστία τὰ βερύκοκκα, ἀφήνοντας ἀναστεναγμούς ἡδονῆς.

Τὴν ἴδια στιγμή μέσα στὸ σπίτι τοῦ Σεῖταν Ἀλαμὰν καὶ τῆς Φρουλαῖν «X» ὁ Γιώργος Θαλάσσης τὸ ἡρωϊκὸ Παιδί - Φάντασμα βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέσι.

Ἀκούει τοὺς Γερμανοὺς νὰ μπαίνουν στὸν κήπο καὶ νὰ πλησιάζουν στὸ σπίτι μὰ δὲν ἐγκαταλείπει τὴ θέσιν του. Δὲ φεύγει. Μένει μέσα στὸ σαλόνι ψάχοντας νὰ βρῇ τὴ

μυστική δίοδο, από την οποία οι Γερμανοί πράκτορες έφυγά δευσαν την Κατερίνα!

Έχει άμπαρώσει τις δυο πόρτες του σπιτιού και έχει τοποθετήσει έπιπλα πίσω τους, για να καθυστερήσει τους έχθρους της Ελλάδος και να βρή στο μεταξύ τον καιρό να ψάξει για τη μυστική δίοδο.

Μα ή ώρα περνάει χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Ένώ οι Γερμανοί σφύροκοπούν τις πόρτες για να τις σπάσουν τα χέρια του Παχιδιού - Φάντασμα ψάχνουν πασπατευτά τους τοίχους του σαλονιού ζητώντας να βρουν κανένα κρυφό κουμπί, που ν' άνοιξη τη μυστική δίοδο.

Μα τίποτα!

Έχει ψάξει παντού χωρίς έπιτυχία. Έχει έρευνήσει τους τοίχους του δωματίου σπιθαμή προς σπιθαμή χωρίς να βρή κανένα κουμπί!

Άπελπισμένος άκουμπάει πάνω σέ μια γωνιά του τζακιού ενώ οι Γερμανοί γκρεμίζουν την πόρτα της κουζίνας και όρμουν μέσα στο σπίτι.

Ο Γιώργος τραβάει τὸ πιστόλι του για να άμυνθή και να πουλήση άκριβά τὸ τομάρι του στους έχθρους του κόσμου. Καθώς κάνει την κίνηση αυτή, άκουμπάει πιὸ βαρεια πάνω τη γωνία του τζακιού.

Και τότε συμβαίνει κάτι αλλόκοτο.

Μια μεγάλη πλάκα του μαρμάρινου τζακιού μετατοπίζεται και σχηματίζεται ένα με-

γάλο σκοτεινὸ άνοιγμα.

Χωρίς να διστάση ὁ Γιώργος χώνεται μέσα. Η πλάκα επστρέφει στη θέση της κλείνοντας τὸ άνοιγμα.

Μια στιγμή αργότερα οι Γερμανοί άστυνομικοί μπαίνουν στο δωμάτιο, κυττάζουν γύρω, δέ βλέπουν κανένα και ξαναβγαίνουν.

Έπειτα από λίγο, ὁ άρχηγός τους φωνάζει:

—Δεν είναι κανένας μέσα στο σπίτι! Πρόλαβαν κι έφυγαν, πριν φτάσουμε έμεις! Πάμε να φύγουμε!

Τὰ βερύκοκκα

ΣΠΙΘΑΣ πλέει σέ πελάγη ευτυχίας. Τὰ γινώμενα γλυκά βερύκοκκα λιώνουν στο στόμα του και καταβαίνουν στο άχόρταγο στομάχι του κώνοντάς τον να βογγάη από εύχαριστηρι.

Για να μην κουράζεται μάλιστα, κόβοντας τὰ βερύκοκκα ένα-ένα έχει κόψει ένα μεγάλο κλαδί φερτωμένο με φρούτα και καταβροχθίζει τὰ βερύκοκκα απ' ευθείας από τὸ κλαδί, χωρίς να τὰ κόβη.

Ξαφνικά, σταματάει,

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ βλέπει νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ κήπο τρεῖς ἄνθρωποι. Τοὺς ἀναγνωρίζει ἀμέσως.

Εἶναι ὁ Σεῖτὰν Ἀλαμάν καὶ ἡ «Φρουλάιν «X» καὶ ἀνά μεσὰ τοὺς μὲ τὰ χέρια δευτέρα, ἡ Νίκη τὸ Κορίτσι - Φάντασμα!

—Μανούλα μου!, λέει ὁ Σπίθας. Τί θὰ τὸ κάνουν τὸ κοριτσάκι; Τί θὰ τὴν κάνουν τὴν Κατερίνα;

Οἱ Γερμανοὶ πράκτορες φτάνουν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο τοῦ Σπίθα καί, μ' ἓνα σκοινὶ δένουν τὴ Νίκη στὸν κορμὸ του.

—Τώρα λέει ὁ Σεῖτὰν Ἀλαμάν θὰ διασκεδάσουμε λίγο, ἀγαπητῇ μου Νίκη ἡ Κατερίνα! Ὁ Γιώργος ἔφυγε, ἄγνωστο πῶς ἀπὸ τὴν παγίδα πού τοῦ στήσαμε! Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ὤρθηκαν στὸ διπλανὸ σπίτι οὔτε τὸ Παδὶ-Φάντασμα οὔτε τὸ Σπίθα! Θὰ μᾶς πῆς λοιπόν, ἐσύ πού εἶναι τὸ σπίτι σας!

—Δὲν πρόκειται νὰ σὰς πῶ τίποτα!, ἀπαντᾷ ἡ Ἑλληνοπούλα μὲ ἡρεμὴ καὶ σταθερὴ φωνή.

—Πολὺ καλὰ! Φρουλάιν «X» φέρε τὰ τόξα!

Ἡ σαμποτέρ τοῦ Χίτλερ ἀπομακρύνεται τρέχοντας πρὸς τὸ σπίτι καὶ ἐπιστρέφει σὲ λίγο, κουβαλῶντας δυὸ τόξα καὶ πολλὰ βέλη. Δίνει τὰ ἑνα στὸ Σεῖτὰν Ἀλαμάν.

— Ἀρχίζουμε;

— Ἀρχίζουμε!

Στέκονται ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλο σὲ ἀπόστασι δε-

καπέντε θεμάτων ἀπὸ τὸ δέντρο, καὶ ἀρχίζουν νὰ ἐκτοξεύουν βέλη, ἐναντίον τῆς Νίκης!

Εἶναι θαυμάσιοι σκοπευτές. Τὰ βέλη τοὺς σκίζουν τὸν ἀέρα περνοῦν ξυστὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο ἢ τὸ κορμὶ τῆς κόρης τοῦ «Κεραυνοῦ» καὶ καρφώνονται στὸν κορμὸ τοῦ δέντρο, χωρὶς νὰ τὴν πειράξουν!

—Κατερίνα!, λέει ἡ Φρουλάιν «X». Ποῦ εἶναι τὸ σπίτι σας;

Ἡ Νίκη μένει σιωπηλή.

—Κατερίνα!, λέει ὁ Σεῖτὰν Ἀλαμάν. Ἄν δὲν μιλήσης, τὰ βέλη μας θὰ ἀρχίσουν νὰ καρφώνονται ὄχι στὸν κορμὸ τοῦ δέντρο ἀλλὰ στὸ σῶμα σου! Θὰ μετρήσω ὥς τὸ δέκα! Ἄν δὲν μᾶς πῆς αὐτὸ πού θέλουμε θὰ πεθάνης! Ἐνα... δύο...

Ὁ Σπίθας πάνω στὸ δέντρο, τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ λύσσα καὶ ἀνήμερο θυμὸ. Τὸ καθυστερημένο μυαλό του ὁμῶς λειτουργεῖ — πράγμα πού συμβαίνει πολὺ σπάνια.

— Κατερίνα!, ψιθυρίζει. Εἶμαι ἐγώ, ὁ Σπίθας! Βρίσκομαι πάνω στὸ δέντρο! Κἀνε πῶς λιποθυμᾷς!

Ἡ Νίκη δὲ σηκώνει τὸ κεφάλι της. Δὲν δείχνει πῶς ἄκουσε τίποτα. Ὑπακούει ὁμῶς. Ἀφήνει ἓνα στεναγμὸ, κλείνει τὰ μάτια της καὶ γυρίζει τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Λιποθύμησε!, λέει ἡ Φρουλάιν «X» περιφρονητικά. Δὲν εἶναι τόσο γενναία ὅσο

φантаζόμουν! Είμαι σίγουρη πώς θα τήν κάνουμε να μιλήσει, Σεϊτάν Άλαμάν! Πάμε να μαζέψουμε τα βέλη μας για να συνεχίσουμε μόλις συνέλθω!

Πλησιάζουν στο δέντρο και απλώνουν τα χέρια τους για να τραβήξουν τα καρφωμένα στον κορμό βέλη.

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι απροσδόκητο και καταπληκτικό.

Κάτι χτυπάει τη Φρουλάιν «Χ» στο κεφάλι! Η πράκτωρ του Χίτλερ αφήνει ένα βογγητό πόνου, κάνει μια στροφή γύρω από τον εαυτό της και σωριάζεται χάρω άναίσθητη!

—Πάει ο ένας!, φωνάζει ο Σπίθας από ψηλά ξανασηκώνοντας το κλαδί με το οποίο είχε χτυπήσει τη Φρουλάιν «Χ». Η σειρά σου Σεϊτάν Άλαμάν!

Καί, πριν ο Γερμανός προλάβει να άμυνθή το κλαδί του Σπίθα κατεβαίνει πάλι με όρμη και τόν χτυπάει στο κεφάλι.

Ο Σεϊτάν Άλαμάν μένει για μια στιγμή ακίνητος κυττάζοντας με γουρλωμένα μάτια και με άπέραντη έκπληξη το Σπίθα, σαν να βλέπει ένα φάντασμα.

Έπειτα ένα χαζό χαμόγελο απλώνεται στο πρόσωπό του. Τα χέρια του τεντώνονται προς τα πλάγια. Τα γόνατά του λυγίζουν, τεντώνονται και ξαναλυγίζουν. Γέρνει προς τα εμπρός, σταματάει σαν να μετάνιωσε ξαφνικά, γέρνει προς τα πίσω σταματάει πάλι, και στο τέλος κουλουριάζεται στα δύο και ξα-

Τα βέλη καρφώνονται στον κορμό

πλώνεται δίπλα στη Φρούλαϊν «Χ».

— Κύριε, ἐλέησον!, μουρμουρίζει ὁ Σπίθας. Ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνη τόσα τσαλιμάκια γιὰ νὰ λιπεθυμῇ Κατερίνα! Κατεβαίνω γιὰ νὰ σὲ λύσω!

— Μεῖνε ἐκεῖ πού εἶσαι, Σπίθα!, λέει γοργὰ ἡ Νίκη. Ἀπὸ τὸ σπῖτι βγήκε αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὁ Χοῦμπερτ ὁ γίγαντας, κι' ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ!

Ὁ Σπίθας
καὶ ὁ Κόλοσσος

ΤΑ ΜΑΤΙΑ τοῦ Σπίθα ἀνοίγουν διάπλατα. Κυττάζει ἀνάμεσα στὰ κλαδιά κοί βλέπει πραγματικά τὸ Χοῦμπερτ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους, ἀπὸ τὸ σπῖτι, μὲ μεγάλα βήματα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ καθυστερημένου στὸ μυαλὸ συντρόφου τοῦ Παλιδιού - Φάντασμα συσπάται ἀπὸ ξαφνικὸ θυμό.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Ὁ Χοῦμπερτ! Νὰ δῆς πού ἔρχεται νὰ μοῦ φάη τὰ... βαρύκοκκα!

Καὶ σφίγγει γερὰ τὸ κλαδί στὸ χέρι του, ἀποφασισμένος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν κολοσσιαῖο σωματοφύλακα τῆς Φρούλαϊν «Χ».

Ὁ Χοῦμπερτ φτάνει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ κυττάζει μὲ ἀπορία τὰ ἀναίσθητα ἀφεντικά του, μὴν μπορῶντας νὰ καταλάβῃ τί συνέβη.

Ὁ Σπίθας σηκώνει τὸ κλαδί του, σφίγγει τὰ δόντια του

ορμο ξηστὰ στὸ κορμὶ τῆς Νίκης!

καὶ τὸ κατεβάζει μ' ὄλη του τῇ δύναμι. Τὸ κλαδί προσγειώνεται: πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Χοῦμπερτ.

Σπάζει! Ὁχι τὸ κεφάλι! Τὸ κλαδί!

Ὁ Χοῦμπερτ παραπατάει ζαλισμένοις βογγώντας σὰν βόδι· ποὺ τὸ σφάζουν μὰ δὲ χάνει οὔτε τὴν ἰσορροπία του οὔτε τὶς αἰσθήσεις του.

Ἀπεναντίας, σηκώνει τὰ χέρια του πρὸς τὸ δέντρο γιὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸ Σπίθα καὶ νὰ τὸν τσακίσῃ.

Ὁ Σπίθας παρεξηγεῖ τὴν κίνησι αὐτή. Νομίζει πὼς ὁ Χοῦμπερτ ἀπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ... βερύκκα!

—Πίσω καὶ σ' ἔφαγα!, μουγγρίζει τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί.

Πηδάει ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ δρίσκεται καθισμένος στὸ σβέρκο τοῦ Γερμανοῦ γίγαντα.

Οἱ σφ.γμένες γροθιές του ἀνέβοκατεβαίνουν σφυροκοπώντας τὸ ὀγκῶδες κεφάλι τοῦ Χοῦμπερτ.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, ὁ σωματοφύλακας τῆς Φροϋλάιν «Χ» σαστισμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐπίθεσι καὶ ζαλισμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα, τριγυρίζει στὰ τυφλὰ γύρω ἀπὸ τὸ δέντρο, μὴν ξέροντας τί νὰ κάνῃ.

Ἐπειτα ἡ μιὰ χερούκλα του σηκώνεται ἀρπάζει τὸ Σπίθα ἀπὸ τὸ γιακὰ τὸν τραβάει μὲ δύναμι, τὸν ἀποσπά

ἀπὸ τὸ σβέρκο του καὶ τὸν πετάει μακριά.

Τὸ παχὺ κορμὶ τοῦ Σπίθα βροντᾷ χάμω μὲ ὑπόκωφο γδούπο. Ὁ σύντροφος τοῦ Παϊδοῦ - Φάντασμα λιποθυμᾷ. Μὰ στιγμὴ πρὶν χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του, τραυλίζει μὲ παράπονο:

— Πάνε τά... βερύ... κοκκά μου! Θὰ μοῦ τὰ φάῃ ὅλα τὸ κτήνος!

Γρουλλίζοντας ἄγρια σὰν ἓνα θηρίο, ὁ Χοῦμπερτ φέρνει τὸ ἓνα χερί του στὴ ζώνη του ὅπου κρέμεται ἓνα μεγάλο σφυρί.

Τραβάει τὸ σφυρί, πηγαίνει κοντὰ στὸ Σπίθα καὶ μουγγρίζει:

—Πέθανε, λοιπόν βρωμερὸ σκουλήκι!

Καὶ σηκώνει τὸ σφυρὶ ψηλὰ γιὰ νὰ συντρίψῃ μ' αὐτὸ τὸ κεφάλι τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ.

Μὰ δὲν ἀποτελεῖώνει τὴν κίνησι: αὐτὴ, ποὺ ἀπειλεῖ νὰ χάσῃ τὸ θάνατο στὸ Σπίθα.

Κάτ. σκληρὸ τὸν χτυπάει στὸ πρὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ κεφαλοῦ, πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί!

Τὸν χτυπάει μὲ τόσῃ δύναμι, ὥστε παρὰ τὴν σχεδὸν ὑπερφυσικὴ ἀντοχή του, ὁ Χοῦμπερτ χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

Λεκνίζεται μπρός-πίσω βογγάει καὶ σωριάζεται χάμω, κάνοντας τὸ ἔδαφος νὰ κλονιστῇ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ πελώριου κορμιοῦ του.

«Ο Γιώργος
δὲ σ' ἀγαπάει!»

ΜΕΣΑ στή σκοτεινή δίοδο, ὁ Γιώργος ἀνάβει τὸ φαναράκι του. Βρίσκεται στὴν κορυφὴ μιᾶς πέτρινης σκάλας, ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὰ βάθη τῆς γῆς.

Κατεβαίνει τὰ σκαλοπάτια μὲ χίλιες προφυλάξεις, κρατώντας τὸ φαναράκι του μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὸ πιστόλι του μὲ τὸ δεξιό.

Μετράει πενήντα σκαλοπάτια.

Βρίσκεται τώρα μέσα σὲ μιὰ στενὴ ὑπόνομο ποὺ προχωρεῖ ὁλόισια, παράλληλα πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. Τὰ τειχώματά της εἶναι ἀπὸ πέτρα, ἀπὸ τὴν ὁποία σταλάζουν σταγόνες νεροῦ ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Τὸ ἔδαφος εἶναι γλυστερό καὶ μὲ δυσκολία τὸ Παιδί - Φάντασμα καταφέρνει νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπία του.

Συνεχίζει τὸ δρόμο του περπατώντας μὲ προφυλάξεις καὶ ἔχοντας ὅλες του τὶς αἰσθήσεις σὲ ἐπιφυλακῇ.

Ἐνὰ λεπτὸ ἀργότερα συρριάνει τὴ βάση μιᾶς ἄλλης

πέτρινης σκάλας, ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὰ πάνω.

Φτάνει στὴν κορυφὴ τῆς καὶ βρίσκειται μπροστὰ σ' ἕνα τοῖχο χωρὶς πόρτα!

Πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο, φωνὲς φτάνουν ὥς τ' αὐτιά του.

—Κρατᾶμε τὴ Νίκη λέει ἡ φωνὴ τοῦ Σεῖτὰν Ἀλαμάν, ἀλλὰ μᾶς ξέφυγε τὸ Παιδί - Φάντασμα! Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ βρῆκαν κανένα ὅταν μῆταν στὸ σπίτι μας! Φαίνεται πὼς τὸ καταραμένο Ἑλληνόπουλο πρόλαβε κι' ἔφυγε πρὶν φτάσουν οἱ ἀστυνομικοὶ!

Ἡ Φροῦλάιν «Χ» γελάει κοροϊδευτικά.

—Ἀγαπητὴ μου Νίκη λέει μὲ φωνὴ γεμάτη φαρμάκι, ὁ Γιώργος σου δὲ φαίνεται νὰ σ' ἀγαπᾷ πολύ! Ἐφυγε καὶ σ' ἐγκατέλειψε γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ σου, χωρὶς νὰ νοιάσῃ τὴ θὰ γίνῃς ἐσύ μολονότι ξέρει πολὺ καλὰ πὼς βρίσκεισαι στὰ χέρια μας!

—Ὁ Γιώργος ξέρει τὶ κάνει, ἀπαντᾷει περὶ φρονητικὰ, ἡ φωνὴ τῆς Κατερίνας. Εἶναι Ἑλληνόπουλο καὶ δὲν ξεχνάει ὅτι πάνω ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα στὸν κόσμὸ εἶναι τὸ καθήκον του πρὸς τὴν πατρίδα μας! Ἐχομε με ὅλοι μας δοκιστή νὰ θυσιάσουμε τὴ ζωὴ μας γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος!

— Νίκη, λέει ὁ Σεῖτὰν Ἀλαμάν, πρέπει νὰ λογιкуεθῇς! Γιατὶ νὰ πεθάνῃς τόσο μικρὴ! Πές μας ποῦ εἶναι τὸ σπίτι σας καὶ θὰ σὲ ἀφήσουμε ἐλεύθερη!

Μιά μικρή σιωπή έπακολουθεί.

“Έπειτα, ή Φρουλάιν «Χ» λέει:

—Πολύ καλά! Θα σέ κά-
νουμε έμείς νά μιλήσης! Χού
μπερτ, μείνε έδω κοντά στη
μυστική πόρτα, γιά κάθε έν-
δεχόμενο. Έμείς θα κάνουμε
μέ τη Νίκη ένα «περίπατο»
στόν κήπο!

Βήματα απομακρύνονται,
καί γαλήνη άπλώνεται.

Ο Γιώργος ψάχνει τόν τοί-
χο, πού τού φράζει τόν δρόμο
μέ την ψυχή στό στόμα άπό
την άγωνία. Πρέπει νά βρῇ
έγκαίρως τόν μυστικό πού άνοί-
γει την πόρτα! Πρέπει νά
προλάβει πριν οί θανάσιμοι
έχθροί τῆς Έλλάδος βασανί-
σουν την άγαπημένη του Κα-
τερίνα!

Χοντρές σταγόνες ιδρώτα
έχουν φανή στό μέτωπό του.
Τά δευτερόλεπτα πού περ-
νούν τού φαίνονται αιώνες καί
ή ψυχή του είναι γεμάτη μαύ-
ρη άπόγνωση.

Ξαφνικά, τόν φώς τού φανα-
ριού του σταματάει: σέ μιά πε-
οίεργη τριγωνική προεσοχή.
Είναι άραγε αυτό τόν μυστικό
κουμπι πού άνοίγει την πόρ-
τα;

Καθώς τόν Παίδι - Φάντα-
σμα άπλώνει τόν χέρι του, ό
Χούμπερτ λέει άπό την άλλη
μεριά τού τοίχου:

— Τί διάβολο συμβαίνει
στόν κήπο;

Καί τά βαρειά δήματά του
άντηχούν, απομακρύνονται βι-
αστικά καί σβήνουν.

Ο Γιώργος πιέζει την προ-
εσοχή.

Μιά κραυγή χαράς ξεπη-
δάει άπό τόν στήθος του. Έ-
να μέρος τού τοίχου μετατο-
πίζεται, σχηματίζοντας ένα
άνοιγμα.

Μ' ένα πήδημα, τόν Παίδι-
Φάντασμα βρίσκεται μέσα σ'
ένα δωμάτιο. Τρέχει στό πα-
ράθυρο καί κυττάζει έξω. Βρί-
σκεται σ' ένα σπίτι, δίπλα
στό σπίτι όπου είχε παγιδευ-
τή! Τά δυο αυτά σπίτια συγ-
κοινωνούν μεταξύ τους μέ τη
μυστική ύπόνομο άπό την ό-
ποία είχε περάσει ό Γιώργος.

Στόν κήπο άντ'κρύζει ένα
θέαμα πού κάνει τόν αίμα του
νά παγώσει.

Η Νίκη τόν Κορίτσι - Φάν-
τασμα, είναι δεμένη πάνω
στόν κορμό ένός δέντρου. Δε-
κάδες θέλη είναι καρφωμένα
στόν κορμό δίπλα στό κορμό
της καί τόν κεφάλι της.

Χάμω, είναι ξαπλωμένοι,
άναίσθητοι, ό Σεϊτάν Άλα-
μάν καί ή Φρουλάιν «Χ»! Κά-
τω άπό τόν δέντρο στέκεται ό
Χούμπερτ μέ τόν Σπίθα καθι-
σμένο στό σβέρκο του!

Τόν Παίδι - Φάντασμα πη-
δάει άπό τόν παράθυρο καί
τρέχει πρós τά εκεί, τραβών-
τας τόν πιστόλι του. Δεν πρέ-
πει νά πυροβολήση γιάτί έ-
τσι θα τραδήξη την προσοχή
τών Γερμανών άστυνομικών
πού ίσως βρίσκονται άκόμα
στην περιοχή.

Φτάνει κοντά στό Χού-
μπερτ τή στιγμή πού ό κτη-
νώδης κολοσσός σηκώνει τόν
σφυρί γιά νά χτυπήση τόν ά-

ναίσθητο Σπίθα στο κεφάλι. Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι, τὸ Παιδί - Φάντασμα χτυπάει τὸ γίγαντα μὲ τὴν κἀνήν τοῦ πιστολιοῦ τοῦ στο κεφάλι πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί.

Ὁ Χούμπερτ πέφτει ἀναίσθητος.

Ὁ Γιώργος τρέχει στὴν Κατερίνα, βγάζει ἓνα σουγιά ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ καὶ κόβει τὰ σκοινιά ποὺ δένουν τὴν ἀγαπημένην τοῦ. Τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά τοῦ καὶ τὴ σφίγγει μὲ λαχτάρα γιὰ μερικὲς στιγμές.

— Ἀγάπη μου!, μουρμουρίζει μὲ συγκίνησι. Πόσο ὑπέφερα στὸ δι᾿ ἄστημα ποὺ σὲ εἶχαν στὰ χέρια τους αὐτὰ τὰ κτήνη! Πρέπει ὁμῶς νὰ φύγουμε τώρα! Ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμήν μπορεῖ νὰ μπουὶν στὸν κήπο αὐτὸ οἱ Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ τότε ὅλα θὰ χαθοῦν!

Πηγαίνει κοντὰ στὸ Σπίθα καὶ τοῦ δίνει δυὸ δυνατὰ χαστούκια. Ὁ Σπίθας βογγάει χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τοῦ.

— Τά... τά... βερύκοκκα!, μουρμουρίζει. Ἄσε τὰ βερύκοκκα μευ κτήνος! Μὴν τὰ τρώς ὅλα, σοῦ λέω! Θὰ πεθῶ νωτὴς πείνας!

Ὁ Γιώργος τοῦ δίνει ἄλλα δυὸ χαστούκια. Ὁ Σπίθας ἀνοίγει τὰ μάτια τοῦ κυττάζει γύρω, πετάγεται ὀρθίος καί... ἀρπάζει ἀπὸ ἓνα κλαδί ἓνα βερύκοκκο! Τὸ χώνει στὸ στόμα τοῦ, τὸ καταπίνει μαζὶ μὲ τὸ κουκούτσι καὶ ἀναστενάζει;

— Ἀχ! Τώρα συνηλθα πραγματικά! Θὰ ἀνεβῶ στὸ δέντρο καὶ θὰ φάω καμμιά...

— Σπίθα!, λέει γοργὰ ὁ Γιώργος. Ἀκολουθήσε μας! Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως! Θὰ μᾶς πιάσουν οἱ Γερμανοί!

— Ἄς μὲ πιάσῃ ὅποιος θέλει!, δηλώνει ὁ Σπίθας. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ φάω βερύκοκκα!

Ὁ Γιώργος ἀναστενάζει. Ξέρει ὅτι τίποτα, κανέναν κίνδυνος δὲν μπορεῖ νὰ πείσῃ τὸ Σπίθα νὰ ἐγκαταλείψῃ ἕναν κήπο γεμάτο φρούτα! Καταφεύγει, λοιπὸν στὴν पोνηρία.

— Ὅπως θέλεις, Σπίθα!, λέει. Πάμε Κατερίνα! Τό... ψητὸ θὰ εἶναι ἔτοιμο!

— Ποιὸ ψητὸ; ρωτᾷ ὁ Σπίθας γουρλώνοντας τὰ μάτια τοῦ.

— Ἐνα ψητὸ ἀρνὶ ποὺ ἔστειλε ὁ «Κεραυνὸς» στὸ φούρνο!, λέει ὁ Γιώργος γελώντας μέσα τοῦ. Πάμε Κατερίνα... Ἐχω μιὰ πείνα!

Ὁ Σπίθας χειρονομώντας ζωηρά, τρέχει ξοπίσω τους.

— Σταθῆτε!, φωνάζει. Ἐοχμα! κι' ἐγώ! Μπράβο, Γιώργο! Φίλος νὰ σοῦ πετύχῃ! Θέλει νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα γιὰ νὰ φάῃ μόνος τοῦ τὸ ψητὸ!

Ἐνα χαμόγελο ἀπλώνεται στὸ πρόσωπο τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα μὰ σβήνει ἀμέσως. Καθὼς ἀπομακρύνεται πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ κήπου γυρίζει καὶ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τῶν τριῶν ἀναίσθητων ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ δόντια του σφίγγονται. Λυπάται πού δὲν ἔχει ἄγρια ἐνστικτα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ λιπόθυμους καὶ ἀνυπεράσπιστους ἀνθρώπους, ἔστω κι' ἂν αὐτοὶ εἶναι ἐχθροὶ τῆς πατρίδας του!...

Ὁ Προδότης

Σ ΚΥΜΜΕΝΟΣ, στὸν αἰσύρματο, ὁ Γιώργος Θαλάσσης μιλάει μὲ τὴ φωνὴ γεμάτῃ θυμό:

«Ἐδῶ Πράκτωρ - Ἑλλάς! Καλῶ τὸν Χ—Ι! Καλῶ τὸν Χ—Ι αὐτοπροσώπως!»

«Περίμενε Παιδί - Φάντασμα!» λέει μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή.

Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Ἐπειτα, ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν Συμμαχικῶν Στρατευμάτων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς λέει:

«Ἐδῶ Χ—Ι! Λέγε, Παιδί-Φάντασμα!»

«Συμβαίνει κάτι πολὺ ἐπικίνδυνο Χ—Ι! Κάποιος ἀπὸ τοὺς πράκτορές σας στὴν Ἀθήνα μᾶς προδίδει στοὺς Γερμανούς!»

«Πῶς! Εἶσαι βέβαιος Παιδί - Φάντασμα;»

«Εἶμαι βέβαιος! Εἶναι ἡ

δεύτερη φορὰ ποὺ πέφτουμε τὶς τελευταῖες μέρες σὲ παγίδα τοῦ Σεῖτᾶν Ἀλαμᾶν καὶ τῆς Φρουλάιν «Χ»! Ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὴν πληροφορία ὅτι οἱ δυὸ πράκτορες τοῦ Χίτλερ ἔφυγαν γιὰ τὴ Γερμανία;»

«Ὁ Πράκτωρ ΙΙ! Δὲν φαντάζομαι ὅμως νὰ εἶναι προδότης!»

«Τότε πῶς μπορεῖτε νὰ ἐξηγήσετε τὸ γεγονός ὅτι ὁ Σεῖτᾶν Ἀλαμᾶν καὶ ἡ Φρουλάιν «Χ» ὄχι μόνο δὲν εἶχαν φύγει γιὰ τὴ Γερμανία ἀλλὰ κι' ἤξεραν ὅτι θὰ πηγαίναμε στὸ σπῆτι τους καὶ μᾶς περίμεναν ἐκεῖ; Ἕνας Θεὸς ξέρει μόνο πῶς καταφέραμε νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴν παγίδα ποὺ μᾶς ἔστησαν! ἤξερε ὁ Πράκτωρ ΙΙ ὅτι θὰ πηγαίναμε νὰ ἐρευνήσουμε τὸ σπῆτι αὐτό;»

«Τὸ ἤξερε! Ὁ ἴδιος μάλιστα, μοὺ πρότεινε νὰ ἀνεθέσω σὲ σᾶς τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ γιατί - λέει - εἴσαστε πιὸ ἱκανοί! Ναί! Τώρα, βλέπω κι' ἐγὼ ὅτι ὁ Πράκτωρ ΙΙ μᾶς πρόδωσε! Διαφορετικά, πῶς ἤξεραν οἱ Γερμανοὶ ὅτι θὰ πηγαίνατε ἐκεῖ;»

«Πρέπει κάτι νὰ κάνουμε, λοιπόν, Χ—Ι!»

«Σᾶς ἀναθέτω νὰ τὸν συλλάβετε καὶ νὰ τὸν παραδώσετε σ' ἓναν ἄλλο ἄνθρωπο ποὺ θὰ σᾶς στείλω γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ στὴν Αἴγυπτο! Θὰ περάσῃ ἀπὸ στρατοδικεῖο καὶ θὰ τουφεκισθῇ!»

«Ποὺ μένει;»

«Στὸ Κολωνάκι, σ' ἓνα σπῆτι κοντὰ στὸν Εὐαγγελισμό!»

Καὶ τοὺς δίνει τῇ διεύθυν-
σι.

«Πρόσεχε ὅμως, Παιδί-Φάν-
τασμα! Ὁ Πράκτωρ ΙΙ εἶναι
ὁ πιὸ γρήγορος καὶ πιὸ ἐπι-
δέξιος στὸ πιστόλι ἀπ' ὅλους
τοὺς πράκτορες ποὺ διαθέτει
τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο!
Ὡς φίλος εἶναι πολύτιμος.
Ὡς ἐχθρὸς ὅμως εἶναι τρομε-
ρὰ ἐπικίνδυνος!»

Εἶναι νύχτα. Ἕνας ἴσκιος
γλιστράει μέσα στὸ σκοτάδι
καὶ σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓ-
να σπίτι. Ὁ δρόμος εἶναι σκο-
τεινὸς καὶ ἔρημος. Τὸ σπίτι
σκοτεινὸ καὶ σιωπηλὸ.

Κυττᾷζοντας ὅμως ἀπὸ τὴν
κλειδαριὰ τῆς πόρτας ὁ ἴσκι-
ος — ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀ-
πὸ τὸ Παιδί - Φάντασμα δι-
ακρίνει φῶς στὸ βάθος τοῦ σπι-
τιοῦ. Κάποιος εἶναι ἀκόμα
ξύπνιος μολονότι εἶναι πολὺ
περασμένη ἡ ὥρα.

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του
τὴν συσκευή ποὺ ἀνοίγει κάθε
πόρτα καὶ τὴν ἐφαρμόζει στὴν
κλειδαριὰ. Πιέζει ἓνα κουμπί.
Ἕνα σιγανὸ τρίξιμο ἀκούγε-
ται καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθό-
ρυχα.

Μπαίνει μέσα, κλείνοντας
τὴν πόρτα πάλι πίσω του καὶ
μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀ-
κίνητος.

Ξαφνικά, τρία ἀπροσδόκη-
τα πράγματα συμβαίνουν. Ἡ
κάννη ἐνὸς πιστολίου ἀκου-
μπᾷ στὴν πλάτη του, τὸ
φῶς ἀνάβει καὶ μιὰ φωνὴ λέει
σαρκαστικά:

—Τὸ Παιδί - Φάντασμα!
Δίκιο λοιπόν, εἶχαν ὁ Σεῖτάν

Ἄλαμάν καὶ ἡ Φρουλάιν «Χ»
ποὺ μὲ πρωειδοποίησαν ὅτι
πολὺ σύντομα θὰ μοῦ ἔκανες
ἐπίσκεψι! Μείνε ἀκίνητος!

Ἕνα χέρι ψάχνει τὸ Γιῶρ-
γο, τοῦ παίρνει τὸ πιστόλι
καὶ τὸν σπρώχνει βίαια.

—Κάθισε σ' αὐτὴ τὴν πο-
λυθρόνα!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ὑπα-
κούει. Κάθεται στὴν πολυθρό-
να. Μπροσπὰ του στέκεται ἓ-
νας μεγαλόσωμος νέος ἄν-
τρας μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ
σκληρὰ χαρακτηριστικά. Ἕνα
σατανικὸ χαμόγελο διαγράφε-
ται στὰ χεῖλη του.

—Εἶσαι ὁ Πράκτωρ ΙΙ!,
λέει ἤρεμα ὁ Γιῶργος.

— Ὁλόκληρος! Εἶμαι ὁ
Πράκτωρ ΙΙ ἢ λοχαγὸς τοῦ
ἀμερικανικοῦ στρατοῦ Τζὼν
Στίμσον ἢ ταγματάρχης τῆς
γερμανικῆς, κατασκοπεύω τὸ
Φρέντ Στεβάουερ! Εἶμαι Γερ-
μανός, ἀλλὰ κατ' ὀρθωσά νὰ
ξεγελάσω τοὺς Ἀμερικανούς
καὶ νὰ μπῶ στὸ στρατό τους!
Εἶσαι τρομερὰ ἐξύπνιος Παι-
δί - Φάντασμα ἀφοῦ μάντε-
ψες τὸ διπλὸ ρόλο ποὺ ἔπαι-
ζα! Ἡρθες ἀπόψε ἐδῶ γιὰ
νὰ μὲ σκοτώσης ἢ νὰ μὲ συλ-
λάβῃς μὰ θὰ συμβῇ τὸ ἀν-
τίθετο! Θὰ σὲ σκοτώσω ἐγώ!
Δὲ συνηθίζω νὰ συλλαμβάνω
τοὺς ἀντιπάλους μου, Παιδί
Φάντασμα! Τοὺς σκοτώνω
καὶ ἡσυχάζω! Θέλω ὅμως
πρῶτα νὰ μοῦ πῆς ἂν ξέρῃ τὸ
Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο ποι-
ὸς εἶμαι καὶ τὶ ρόλο παίζω!

—Κί' ἂν σοῦ τὸ πῶ αὐτὸ
τὶ ἔχω νὰ κερδίσω; ρωτᾷ ὁ
Γιῶργος.

Ὁ θάνατος
ἐνός προδότη

Ο ΠΡΑΚΤΩΡ 11 ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους χαμογελώντας κοροϊδευτικά. Τὰ μάτια του σπινθίζουν σατανικά.

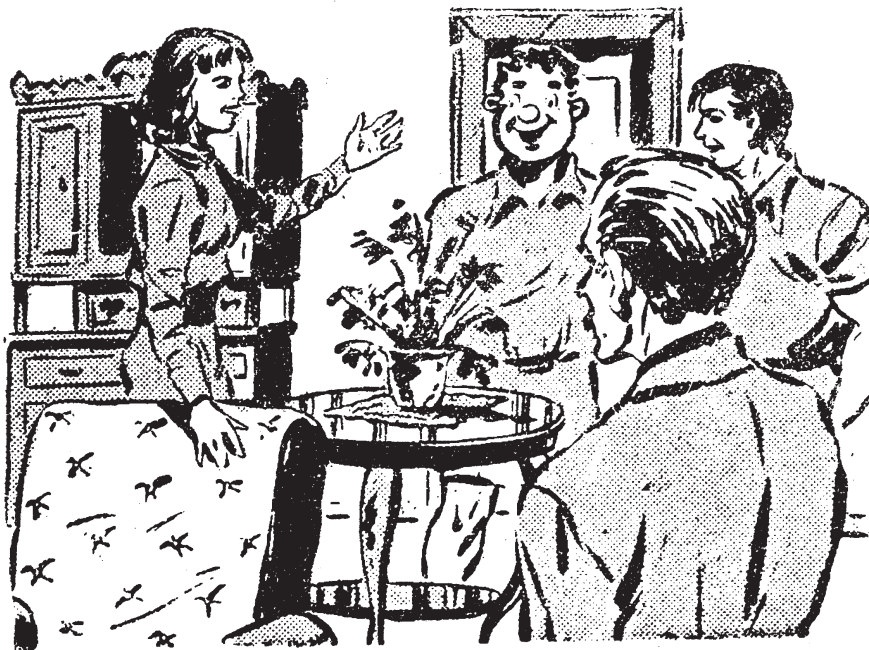
—“Αν μοῦ πῆς τί ξέρει τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο γιὰ μένα, θὰ σὲ σκοτώσω μὲ μιὰ μόνο σφαῖρα!”, λέει. Ἀλλοιῶς θὰ σὲ σκοτώσω λίγο - λίγο φυτεύοντας πρῶτα σφαῖρες στὰ χέρια σου καὶ στὰ πόδια σου!

Ἐνῶ ὁ Πράκτωρ 11 μιλάει, ὁ Γιώργος στήνει τὸ αὐτί

του. Ἀκούει ἓνα σχεδὸν ἀνεπαίσθητο ἦχο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόρτας. καὶ ἓνα ἐλαφρὸ χαμόγελο φαίνεται στὰ χεῖλη του.

—“Αν ἦμουν στὴ θέσι σου προδότη, λέει ἡρεμα, δὲ θὰ ἦμουν τόσο σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό μου! Ἔχεις νὰ κάνης μὲ τὸ Παιδί - Φάντασμα καὶ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι τὰ κόλπα ποὺ χρησιμοποιοῦ εἶναι πολλὰ καὶ ἀπροσδόκητα. Παραδείγματος χάριν θὰ ἐκπλαγῇς, ἂν γυρίσης καὶ κυττάξης πίσω σου αὐτὴ τὴ στιγμή!

Ὁ Πράκτωρ 11 μένει ἀπαθής.

— Σὰς γνωρίσαμε, σὰς γνωρίσαμε!, λέει ὁ Σπίθας στὴ Νίκη.

‘Ο Σείταν Άλαμάν χάνεται στο άνοιγμα του τοίχου...

— Αὐτὰ δὲν περνᾶνε σὲ μένα!, λέει. Θέλεις νὰ γυρίσω γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτεθῇς ἀπὸ πίσω! Γιὰ παιδάκι μὲ πέρασες, Παῖδι - Φάντασμα;

— Εἶσαι πιὸ ἀνόητος κι’ ἀπὸ παιδάκι!, λέει ὁ Γιώργος.

Καὶ προσθέτει κυττάζοντας πίσω ἀπὸ τὸν Πράκτορα 11.

— Πυροβόλησέ τον, Νίκη, γιὰ νὰ πεισθῇ!

‘Ο Πράκτωρ 11, μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο ὑποψία, γυρίζει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κυττάξῃ πίσω καί... τὸ Παῖδι - Φάντασμα δρᾷ μὲ κεραυνοδό-

λα ταχύτητα.

Τὸ χέρι του ἀνασηκώνει τὸ παντελόνι του καὶ ἀποσπᾷ ἓνα μικρὸ μαχαίρι πὺν εἶναι στερεωμένο κάτω ἀπὸ τὸ παντελόνι, πάνω στὸ μποῦτι του.

Μιὰ κοφτὴ κίνησι καὶ τὸ μαχαίρι ταξιθεύει στὸν ἀέρα σφυρίζοντας.

Πρὶν ὁ Πράκτωρ 11 γυρίσῃ πάλι, ἀφοῦ δευσιγνώσκει ὅτι δὲν στεκόταν κανένας πίσω του τὸ μαχαίρι καρφώνεται στὸ δεξιὸ μπράτσο του!

Μιὰ κραυγὴ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ προδότη. Τὰ δάχτυλά του ἀνοίγουν καὶ τὸ πιστόλι πέφτει χάμω.

Ὁ Γιώργος τὸ μαζεύει καὶ λέει:

— Ἐλάτε μέσα, παιδιά!

Ἡ παράστασις τελειώσει!

Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ χώλ, ἡ Νίκη, ὁ «Κεραυνὸς» καὶ ὁ Σπίθας μπαίνουν στὸ δωμάτιο.

— Δὲν τόλμησα νὰ ἐπέμβω, λέει ἡ Νίκη γιατί φοβήθηκα μήπως πυροβολούσε ἐναντίον σου Γιώργο!

— Τὸ ξέρω, Νίκη, λέει τὸ Παιδί Φάντασμα. Τώρα ὁ ἀγαπητός μας Πράκτωρ ΙΙ θὰ μᾶς κάνῃ μιὰ μεγάλη ἐξυπηρέτησι ἂν θέλῃ νὰ ζήσῃ.

— Τί ἐξυπηρέτησι Παιδί - Φάντασμα; γρυλλίζει ὁ προδότης.

— Θὰ πάρῃς στὸ τηλέφωνο τὸν Σεῖτὰν Ἀλαμάν καὶ θὰ τοῦ πῃς νᾶρθῃ ἀμέσως ἐδῶ μαζί μὲ τὴ Φρουλαῖν «Χ»! Διαφορετικά, θὰ σὲ σκοτώσω, ἀντὶ νὰ σὲ αἰχμαλωτίσω ἀπλῶς!

Ὁ Πράκτωρ ΙΙ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός, σφίγγοντας τὸ τραυματισμένο χέρι του καὶ μορφάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἐπειτα λέει:

— Ἄν τοὺς τηλεφωνήσω, τί θὰ μὲ κάνῃς;

— Θὰ σὲ αἰχμαλωτίσω καὶ θὰ σὲ στείλῳ στὴν Αἴγυπτο.

— Πολὺ καλὰ.

Πηγαίνει σ' ἓνα τραπεζάκι ὅπου εἶναι τοποθετημένο ἓνα τηλέφωνο. Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ συνθέτει ἓναν ἀριμό.

— Ἐμπρός!, λέει. Ἐδῶ

Πράκτωρ ΙΙ! Σεῖτὰν Ἀλαμάν, πρέπει νὰ ἔρθῃς ἀμέσως στὸ σπίτι μου! Ἐπίασα τὸ Παιδί - Φάντασμα! Πάρε καὶ τὴ Φρουλαῖν «Χ»! Σὰς περιμένω!

Ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικὸ καὶ μὲ μιὰ ἀπροσδόκητὴ κίνησι χώνει τὸ ἀριστερὸ του χέρι στὴν τσέπη του, τραβάει ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ Γιώργο καὶ τὸ στρέφει πρὸς τὸ Παιδί - Φάντασμα!

Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Μὰ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ Πράκτορος ΙΙ καὶ ἡ σφαῖρα δὲ χτυπάει τὸ Γιώργο. Προέρχεται ἀπὸ τὸ πιστόλι τῆς Νίκης τοῦ Κόριτσιου - Φάντασμα! Ἡ σφαῖρα χτυπάει τὸν προδότη στὸ μέτωπο, ἀνάμεσα στὰ μάτια!

Ὁ Πράκτωρ ΙΙ ἀφήνει τὸ πιστόλι νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του. Μένει γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητος ὄρθιος. Ἐπειτα σωριάζεται ἀπότομα χάρμω χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Ἡ Νίκη σκέπτεται:

«Συγχώρησέ με Θεέ μου! Εἶναι ἁμαρτία νὰ ἀφαιρῇ κανεὶς τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου. Μὰ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν ἓνας πρᾶκτωρ τῶν δολοφονικῶν τυράννων τῆς πατρίδας μου καί, ἂν δὲν τὸν σκότωνε θὰ σκότωνε τὸν ἀγαπημένο μου!...»

— Ὅλοι ἔξω!, λέει τὸ Παιδί - Φάντασμα. Πάμε νὰ στήσουμε τὴν παγίδα!

Ἡ Παγίδα
τῆς Παγίδας

ΛΙΓΑ λεπτά ἀργότερα ἕνα αὐτοκίνητο σταματᾷ ἐπὶ σκοτεινὸ δρομάκι τοῦ Κολωνακίου ὅπου βρίσκεται τὸ σπίτι τοῦ Πράκτορος 11.

Τρεῖς ἄνθρωποι πηδοῦν ἔξω. Εἶναι ὁ Σεῖτὰν Ἀλαμάν, ἡ τρομερὴ Φρουλαῖν «Χ» καὶ ὁ κτηνώδης γιγαντιαῖος σωματοφύλακας τῆς ὁ Χουμπερτ.

Προχωροῦν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Πράκτορος 11.

Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τοὺς ἱσκιούς γύρω, ξεπηδοῦν τέσσερις ἄνθρωποι μὲ τὰ πιστόλια τοὺς προτεταμένα καὶ μιὰ φωνὴ λέει:

— Πέσατε στὴν παγίδα, ἀγαπητοί μου! Ψηλά τὰ χέρια!

Εἶναι τὸ Παιδί - Φάντασμα, τὸ Κορίτσι - Φάντασμα, ὁ «Κεραυνὸς» καὶ ὁ Σπίθας.

— Πέσατε στὴν παγίδα!, λέει πάλι τὸ Παιδί - Φάντασμα. Ὁ προδότης Πράκτωρ 11 εἶναι νεκρὸς! Καὶ πολὺ σὰς παρακαλῶ νὰ κάνετε κι' ἐσεῖς κάτι γιὰ νὰ μᾶς δώσετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πυροβολή-

σουμε καὶ νὰ σᾶς σκοτώσουμε κι' ἐσᾶς!

Οἱ τρεῖς πράκτορες τοῦ Χίτλερ σηκώνουν τὰ χέρια ψηλά.

— Καθὼς βλέπετε Γιώργο, λέει ἡ Φρουλαῖν «Χ» σηκώσα με τὰ χέρια μας ψηλά. Ἐπομένως δὲν μπορείτε νὰ πυροβολήσετε ἀνυπεράσπιστους, ἀνθρώπους!

— Σπίθα!, λέει ὁ Γιώργος. Βγάλε τὶς χειροπέδες πού πήρες μαζί σου καὶ δέσε τους τὰ χέρια!

— Μετὰ χαρᾶς!, λέει ὁ Σπίθας. Ἀρχίζω ἀπὸ τὸν ἀγαπητό μου φίλο τὸ Χουμπερτ! Χουμπερτάκι μου ἀπλώσε τὰ χερᾶκια σου! Ἔτσι μπράβο! Ἀξιόγραφη δεσποινίς, τὰ χέρια σας παρακαλῶ! Εὐχαριστῶ Φρουλαῖν! Σεῖτὰν Ἀλαμάν; Εὐχαριστῶ!

Οἱ τρεῖς πράκτορες τοῦ Χίτλερ εἶναι τώρα δεμένοι! Εἶναι στὴν ἀπόλυτη διάθεσι τῶν Ἑλλήνων!

— Στὸ αὐτοκίνητο!, διατάζει ὁ Γιώργος. Θὰ φύγουμε μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους! Στὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο θάχουν γιορτὴ ἀπόψε ὅταν μάθουν τὴ φάρια πιάσαμε!

— Γιώργο, λέει ἡ Φρουλαῖν «Χ» ἂν ἤμουν στὴ θέσι σου δὲ θὰ χαίρομουν τόσο πολὺ! Φαίνεται ὅτι μᾶς πέρασες γιὰ βλάκες. Δὲν εἴμαστε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού μποροῦν νὰ πέσουν εὐκολὰ σὲ μιὰ παγίδα! Πρὶν ἔρθουμε ἐδῶ, πήραμε τὰ μέτρα μας! Ἔσεῖς πέσατε σὲ παγίδα κι' ὄχι ἐμεῖς! Ἀκούστε!

Θόρυβος ἀπὸ μηχανὲς αὐ-

τοκήτων και μοτοσυκλετών φτάνει ως τ' αὐτιά τους. Βήματα ἀπὸ ἀρβύλες ἀντηχοῦν στὴν ἀσφαλτοῦ.

—'Ολόκληρη ἡ περιοχή εἶναι περικυκλωμένη! λέει ὁ Σεῖτὰν Ἀλαμάν. Ἐνας ὁλόκληρος λόχος τοῦ φρουραρχείου μαζί με μοτοσυκλεττές καὶ αὐτοκίνητα πλησιάζει ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους! Εἰστε μέσα σὲ μιὰ παγίδα ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν πρόκειται νὰ βγῇτε ζωντανοί!

Ὁ Γιώργος παίρνει τὴν ἀπόφασί του γοργά.

—Στὸ αὐτοκίνητο!, φωνάζει. Ἀφήστε τοὺς αὐτοὺς! Θὰ χάσουμε πολὺτιμες στιγμὲς προσπαθώντας νὰ τοὺς βάλλου με στὸ αὐτοκίνητο καὶ δὲ θὰ προλάβουμε νὰ φύγουμε!

Μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Γιώργος κάθεται στὸ βολάν καὶ ξεκινάει ἀμέσως ἀναπτύσσοντας μεγάλη ταχύτητα. Ὁ «Κεραυνὸς» κάθεται δίπλα του μετ' τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Ὁ Σπίθας κι' ἡ Νίκη κάθονται στὸ πίσω κάθισμα.

Ἡ Ἑλληνοπούλα ἀρπάζει ἀπὸ χάμω ἕνα αὐτόματο ποὺ εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ κρατάει ἑτοίμο, μετ' τὴν κάνη του ἀκουμπισμένη στὸ παραθυράκι τοῦ αὐτοκινήτου.

Στρίβουν ἀριστερὰ καὶ δεξιονταὶ κοντὰ στὸ μέγαρο δ' που σήμερα εἶναι ἡ Βρεταννικὴ Πρεσβεΐα. Πέντε Γερμανοὶ καὶ δύο μοτοσυκλεττές φράζουν τὸ δρόμο.

Πρὶν οἱ στρατιῶτες τοῦ Χίτλερ προλάβουν νὰ δράσουν, τὰ πιστόλια τοῦ «Κεραυνοῦ» καὶ τοῦ Σπίθα καὶ τὸ αὐτόματο τῆς Νίκης ἀρχίζουν ἕνα τραγοῦδι θανάτου.

Οἱ Γερμανοὶ πέφτουν σὰν θερισμένα στάχυα, καθὼς τὸ αὐτοκίνητο περνάει μετ' ἱλιγγιώδη ταχύτητα ἀνάμεσά τους!

Οἱ ἡρωικοὶ Ἕλληνες μπαίνουν στὴν ὁδὸ Πατριάρχου Ἰωακείμ. Ἐκεῖ ὁ δρόμος εἶναι φραγμένος ἀπὸ μιὰν ἄλλη πέριπολο τῶν Γερμανῶν.

Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες δὲν αἰφνιδιάζονται. Πυροβολοῦν πρῶτοι καὶ οἱ σφαῖρες τρυποῦν τὰ λάστιχα τῶν δύο μπροστινῶν τροχῶν τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ ἀρχίζει νὰ κάνη ζιγκ-ζάγκ σὰν τρελλό!

Ὁ Γιώργος φρενάρει καὶ τὸ σταματάει.

Μιὰ σκληρὴ μάχη ἀρχίζει. Μιὰ ἐξοντωτικὴ μάχη. Ταμπουρωμένοι μέσα στὸ σταματημένο αὐτοκίνητο οἱ Ἕλληνες ἐξοντώνουν τοὺς Γερμανοὺς, ἀρπάζουν ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ ἀπομακρύνονται ὀλοταχῶς.

Εἶναι εὐτυχισμένοι ποὺ γλύτωσαν ἀπὸ τὴν τρομερὴ παγίδα. Δὲν θὰ ἦσαν ὁμῶς καθόλου εὐτυχισμένοι ἂν ἤξεραν ὅτι ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο τοὺς παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ μετ' ὅση ἐπίδεξιότητα καὶ προσοχή, ὥστε δὲν ἀντιλαμβάνονται τίποτα!

Δύο καὶ Δύο!

ΦΤΑΝΟΥΝ στο, σπíti. Μπάζουν τὸ γερμανικὸ αὐτοκίνητο στὸν κήπο καὶ μπαίνουν στὸ σπíti τους.

— Αὔριο, λέει ὁ Γιώργος, θὰ δάψουμε τὸ αὐτοκίνητο τῶν Γερμανῶν καὶ θὰ τοῦ ἀλλάξουμε μερικὰ ἐξαρτήματα γιὰ νὰ τὸ κάνουμε ἀγνώριστο! Φτηνὰ τὴ γλυτώσαμε «Κεραυνέ»!

— Ναί!, λέει ὁ πατέρας τῆς Κατερίνας. Φτηνὰ τὴ γλύτωσαν ἐπίσης καὶ ὁ Σεῖτάν Ἀλαμάν ἢ Φρούλαιν «Χ» καὶ ὁ Χούμπερτ. Μᾶς ξέφυγαν μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας! Τὶ ἐπιτυχία ἂν κατορθώναμε νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουμε καὶ νὰ τοὺς στείλουμε στὴν Αἴγυπτο!

— Δὲν πειράζει λέει ὁ Γιώργος. Αὐτὸ θὰ γίνη ἄλλη φορά. Τώρα πηγαίνω νὰ ἀναφέρω μὲ τὸν ἀσύρματο στὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο τὶ συνέβη. Ἐρχεσαι μαζί μου, Κατερίνα;

Τὰ δύο παιδιὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σαλόνι διασχίζουν τὸ διάδρομο καὶ μπαίνουν σ' ἓνα

δωμάτιο, ὅπου, κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα, εἶναι ἐγκατεστημένος ἓνας μυστικὸς ραδιοπομπός.

Ὁ «Κεραυνὸς» κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ Σπίθας πηγαίνει στὴν... κουζίνα γιὰ νὰ κάνῃ ἀνιχνευτικὲς ἐπιχειρήσεις στὰ ντουλάπια τῶν τροφίμων!

Ἐκεῖ ἐκπληκτὸς βλέπει νὰ ἀνοίγῃ ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα τῆς κουζίνας καὶ νὰ μπαίνουν ὁ Γιώργος καὶ ἡ Νίκη.

— Ποῦ εἶχατε πάει; ρωτᾷ εἰ ὁ Σπίθας. Στὸν κήπο;

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος.

Καὶ μαζί μὲ τὴν Νίκη προχωρεῖ, διασχίζει τὸ διάδρομο καὶ μπαίνει στὸ σαλόνι.

— Γυρίσατε κιόλας; ρωτᾷ ὁ «Κεραυνὸς» μὲ ἀπορία. Δὲν ἀπαντᾷ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο;

— Ἐχουν διακόψει, λέει ὁ Γιώργος.

— Ξέρεις Γιώργο ἔχω ἓνα κακὸ προαίσθημα, μурμουρίζει ὁ «Κεραυνὸς». Φοβοῦμαι μήπως ἔχουμε ἀπόψε ἐπιδρομὴ τῶν Γερμανῶν στὸ σπíti μας! Κι' ἔχω ἐδῶ ἓναν κατ'όλογο τῶν πρακτόρων μας.

Τὰ μάτια τοῦ Γιώργου λάμπουν.

— Ποῦ τὸν ἔχεις, «Κεραυνέ»; ρωτᾷ.

— Τὸν ἔχω βάλει μέσα...

Ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λαρύγγι τοῦ «Κεραυνοῦ». Τὰ μάτια του γουρλώνουν. Τὸ στόμα του ἀνοίγει διάπλατα. Τὸ πρόσωπό του παίρνει μιὰ

χαζή έκφρασι έκπλήξεως καὶ ἀποβλακώσεως.

Ἕνας ἄλλος Γιώργος καὶ μιὰ ἄλλη Νίκη μπαίνουν ἐκείνη τῇ στιγμῇ στὸ σαλόνι!

Ἔχει τώρα μπροστά του δυὸ Παιδιά - Φάντασμα καὶ δυὸ Κορίτσια - Φάντασμα!

Ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια του σαστισμένος, πιστεύοντας ὅτι κοιμάται· κι' ὅτι τὰ βλέπει ὅλα αὐτὰ στὸ ὄνειρό του!

Μὰ ὄχι! Τὰ δυὸ Παιδιά-Φάντασμα καὶ οἱ δυὸ Νίκες στέκονται πάντα ἐκεῖ, μπροστά του, ἔτοιμοι νὰ συγκρουστοῦν μεταξύ τους!

Βλέπει τὰ χέρια τους νὰ κι

νοῦνται πρὸς τὰ πιστόλια τους.

Μὰ τοὺς προλαβαίνει. Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι, τραβάει τὸ δικό του πιστόλι καὶ φωνάζει:

— Ἀκίνητοι καὶ οἱ τέσσερις! Ὅποιος δοκιμάσῃ νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του θὰ πέσῃ νεκρός, χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα! Δὲν ξέρω ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶναι ὁ πραγματικὸς Γιώργος καὶ ποῖα εἶναι ἡ πραγματικὴ Κατερίνα. Δὲν θὰ διστάσω ὅμως νὰ πυροβολήσω, ἂν δὲν ὑπακούσετε!

Καὶ προσθέτει μὲ πιὸ δυνατὴ φωνή:

— Σπίθα! Ἔλα ἀμέσως ἐδῶ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» σᾶς καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Καὶ τέλος ἡ ἀνατύπωσις τοῦ «Μ. ΗΡΩΟΣ» κυκλοφορεῖ κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Στο επόμενο τεύχος, τὸ 32, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ὡς ΘΑΝΑΤΟΣ

ἡ μάχη ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες ἥρωες καὶ στοὺς Γερμα-
νοὺς δολοφόνους συνεχίζεται μετὰ πείσμα, σκληρότητα καὶ
αὐτοθυσία! Τὸ Παιδί - Φάντασμα καὶ ἡ Νίκη, τὸ Κορί-
τσι - Φάντασμα, ἀντιμετωπίζουν ἀλλεπάλληλες ἐπιθέσεις
καὶ παγίδες τῶν Γερμανῶν!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ὡς ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἕνα τεύχος ποὺ δὲν πρέπει νὰ χάσῃ κανένας θαυμα-
στὴς τοῦ Γιώργου Θαλάσση! Ἕνα τεύχος ποὺ πρέπει νὰ
διαβαστῇ ἀπὸ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος Ιον — Τόμος 4 — Άριθ. τεύχους 31 — Δραχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ.Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προΐστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου Τσιτσούλων 19 Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 3

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Τò Τέταρτο «Βιβλίο του Μέλλοντος» με τόν τίτλο:

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Ή Γή μας κινδυνεύει. — Έξώκοσμες σατανικές δυνάμεις
έτοιμάζονται πυρετωδώς νά ένσκήψουν στòn γηραιò πλα-
νήτη μας καί τότε τίποτε δέν θα μείνη όρθιο.

Νά μη τò χάση κανείς! Ζητήστε το από τὰ περίπτερα

130 σελίδες — Έκδοσις πολυτελής.

ΔΡΑΧΜΑΙ 6